

banevæsenet paa Falster og Lolland, skulde være Regjeringen tilladt paa saadanne Vilkaar, som den maatte finde hensigtsmæssige, at lade det sjællandske Jernbaneselskab overtage den Bane, som der her nærmest er Tale om, istedetfor den fjalsteriske. Om Sagen iøvrigt kan ordnes saaledes, veed jeg ikke, men man vilde da ikke behøve en ny Lov for at gaae ind derpaa, idet Regjeringen iforveien var udrustet med den fornødne Bemyndigelse. Efter hele min Opfattelse af den Slags Sager kan der ikke være Tale om, at Repræsentationen skulde paatvinge Regjeringen en saadan Bemyndigelse, men en heelt anden Sag er det at nævne Spørgsmaalet og at bringe det under Omtale, om ikke Regjeringen vilde staae naturligere udenfor og over de forskjellige Concurrenter, om jeg saa maa sige, med en saadan Bemyndigelse, som der maaskee kunde blive Tale om at bruge paa et senere Stadium, end uden den

Indenrigsministeren: En saadan Ordning som den af den ærede 2den Landssthingsmand for 1ste Kred (Krieger) nævnte vilde jeg ganske vist ansee for ikke uheldig. Grunden til, at jeg ikke har forberedt den i selve Lovforslaget, er imidlertid den, at der ikke for mig har foreligget nogen bestemt Anledning dertil. Derksom en saadan maatte fremkomme — og dertil vil der jo være rundelig Tid, inden nærværende Lovforslag faaer tilbagelagt hele sin Vej gennem Rigsdagen — skal jeg ganske vist søge at afhjælpe den omtalte Mangel i Lovforslaget, eller rettere sagt søge i samme at faae indbragt en Bestemmelse, som vilde gjøre det muligt at imødekomme et Duffe, som i den omtalte Retning maatte komme frem. Der foreligger ikke i dette Diebliff Noget for mig om, at det sjællandske Jernbaneselskab skulde ønske at blive fri for at bygge Falsterbanen, og der foreligger heller ikke for Diebliffet Noget om, at nogen Anden skulde være villig til at overtage Bygningen af denne Bane, og dette Sidste vilde for mig være en absolut Betingelse for, at det sjællandske Jernbaneselskab skulde kunne fritages for den Forpligtelse, som det nu har paataget sig til at bygge det nævnte Stykke Bane.

Krieger: Grunden til, at jeg opkaftede det gjorte Spørgsmaal, er, at det foreliggende Lovforslag, jo dog ingenlunde er affattet i Henhold til Meddelelser, som ere blevne gjorte Regjeringen; det er idetmindste ikke oplyst for os, at der er fremkommet nogen Begjæring fra det sjællandske Jernbaneselskab med Hensyn til Udlæget af den paa-tænkte nordsjællandske Bane. Spørgsmaalet er, som før omtalt, om Regjeringen ikke vil komme til at staae friere og selvstændigere ved at være udrustet med den fornødne Bemyndigelse ligeoverfor forskjellige Eventualiteter, saa at den ikke ubetinget skal oppebie en særlig Anledning, der, hvis den kommer, vil medføre Nødvendigheden af atter at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Jeg gjentager imidlertid, at der efter min Opfattelse af Sagen ikke kan være Tale om at paatvinge Regjeringen en saadan Bemyndigelse. En anden Sag er det, hvis Regjeringen begjærer den.

Formanden: Ved Afstemningen vil der kun blive stemt over den Paragraph, hvortil der er stillet Ændringsforslag, hvis særlig Afstemning over de andre Paragrapher ikke forlanges. Det første Ændringsforslag af Indenrigsministeren maa betragtes som en Rettelse og vil derfor blive at ansee som vedtaget uden Afstemning.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Lovforslagets § 1 (see Tillæg A. Sp. 2329—30) betragtedes som vedtagen uden Afstemning.

Indenrigsministerens Ændringsforslag under Nr. 1 til § 2:

5te Linie: „dens“ forandres til „dets“ betragtedes som vedtaget uden Afstemning.

1) Indenrigsministerens Ændringsforslag under Nr. 2 til § 2: